

следна капка кръвъ да се биемъ съ неприятеля. Иначе: по-добре да се нахвърлимъ въ Дунава, нежели да засрамимъ името на българскитѣ синове!

Тукъ изново спрѣха думитѣ на войводата и разпаленитѣ младежи съ викове: „Да живѣй“ — бѣха вдигнали пушки съ гърмежи да го поздравятъ, ала той прострѣ ржка и още по-разпалено извика:

— Не, братя! не е тукъ мѣстото за гърмене; първиятъ куршумъ не трѣбва да иде на вѣтъра, а да се впие въ живото месо на душманина. Дръжете куршумитѣ за него, и тамъ, на бащина земя, ний ще се поздравимъ единъ другъ съ победа! Ако ли пъкъ паднемъ на бойното поле, то и въ очитѣ на самата смъртъ да бждемъ горди! — отечеството ни и потомството, ще знаятъ да оценятъ нашитѣ заслуги, като разбератъ, че само съ кръвта на народнитѣ мъченици ще се освободи отъ тиранина нашето мило бащино огнище.

Вѣра само въ Бога и въ светата целъ — и победата е наша! Следъ насъ идатъ Панайотъ, Филипъ и Желю съ хиляди конници, предъ насъ стои и чака цѣлъ народъ, готовъ да скочи на оржие. Нека прокараме кървава пжтека за иднитѣ чакъ до Балкана, нека съ пѣсни, подиръ всѣка битка, посрещнемъ другитѣ! . . .